

Ինչ մոտ եկեք, քոյոր հոգևածներ և բեռնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Երկրորդ 2017թ.
N 10 (91)

Հայտնի լինելով 2009թ. Երկրորդ

Ու՛ր ծառավածներ, ջրերին եկեք,
դուք էլ փող չունեք, եկեք, զնեցեք ու կերեք,
եկեք զինք ու կստացեք զնեցեք
առանց փողի ու առանց վճարի:

Եսայի 55:1

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հոկտեմբեր, 2017թ. №10 (94)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Ծոմապահության մասին.....	1
Դու կարող ես ընտրել.....	4
Կրակն անգամ ի գորու չեղավ հանգցնելու այդ հավատքը.....	6
Մի կյանքի պատմություն.....	7
Ռոման Չայկայի վկայությունը.....	9
Ջարմանալի դեպք.....	12
Թշնամու դանակի տակ.....	14

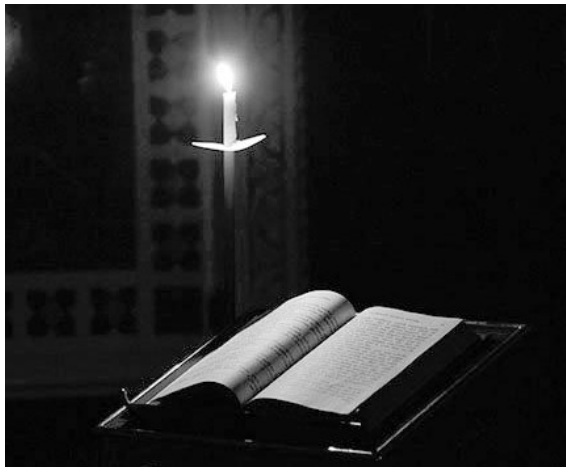
Միտելի՜ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ԾՈՄԱՊԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Միքելինդե՛ր, այսօր արդեն բացահայտ ձևով մերժվում են Աստծու օրենքներն ու բարոյական նորմերը, և ամբարտավանությունը, անբարոյականությունը, սեռական սանձարձակությունը դարձել է կենսաձև: Երկիր մոլորակի վրա գնալով ավելի է ծանրանում մեղքը: Եսայի մարգարեն այդ կապակցությամբ ասում է. «Երկիր գինովի պես անդադար պիտի երերայ...» (Եսայի 24:19-20): Օրեցօր այնպիսի նոր օրենքներ են ընդունվում, որոնք խարխալում են մարդկային առողջ բանականությունը, բարոյական հիմքերը, քայքայվում են ընտանիքները: Այս ամենը կատարվում է մեր աչքի առջև: Ուստի մեր եկեղեցու եղբայրական խորհրդի կողմից հայտարարվում է ծոմապահություն ու աղոթք՝ մեր ազգի, եկեղեցու ու մեր անհատական արթնության համար:

Միքելինդե՛րս, երբ մարդը վերստին ծնվում է, նա նոր ստեղծագործություն է, բայց և հին մարդը նույնպես մնում է: Նոր մարդու երևան գալով սկսվում է հոգևոր պատերազմը: «Վասն զի մարմինը կը ցանկայ հոգիին հակառակ, ու հոգին՝ մարմինին հակառակ, և ասոնք իրարու հակառակ են, որ չլլայ թե ինչ որ կ'ուզեք՝ գայն ընէք» (Գաղ.5:17): Այդ պատերազմը շատ ռեալ է, այն շահելու համար պետք է մեծ բան ներդնել:

Քրիստոսի նմանությունն ունենալու համար պետք է հին մարդու մահը և նոր մարդու աճը: Դրա համար պետք է զոհաբերենք մարմնավորը, որպեսզի աճի հոգևորը: Ինչպես ասվում է Հռ.12:1-ում՝ «Արդ կ'աղաչե՛ն ձեզի, եղբայրնե՛ր.... ձեր մարմինները ընծայեք որպես կենդանի զոհ մը՝ սուրբ, Աստծուն հաճելի....»:

Մարդու հոգին, մարմնի մեջ ապրելով, գտնվում է բանտարկված վիճակում: Մարմինը թույլ չի տալիս, որ հոգին գործի: Որպեսզի թույլ տանք հոգին գործի, հին մարդուն պետք է հասցնենք մահացու հարված: Դրա համար էլ Աստված մեզ տվել է ծոմապահության միջոցը: Եսայի 58:6-ում ասվում է, որ անիրավության կապերը քանդելը, լուծի կապերը թուլացնելը, հարստահարություն

Նոյեմբեր, 2017թ., N 10 (94)

կրողներին ազատ թողնելը մարդու մարմնավոր բնության կոտրելն ու խոնարհեցնելն է ծոմի միջոցով: Երբ ծոմ ենք պահում, հոգին արձակում ենք անիրավության կապերից, այսինքն՝ բանտարկված վիճակից, ու այն սկսում է գործել: Ծոմը Աստծու առջև խոնարհվելու միջոց է, որպեսզի զորանա հոգևորը: Ծոմի ժամանակ հաց չեն ուտում, և ոչ էլ ջուր են խմում: Ծոմը ոչ թե մարդկանց տանջելու համար է, այլ՝ «մարմին» կոչվող արգելքը վերացնելու: Հիմա, ինչո՞վ է ծոմը նպաստում, որ մեր մեջ «մարմին» կոչվող արգելքը վերանա, ու «գետը» սկսի հոսել: Պարզ է: Ամեն մի կյանք, ամեն մի կենդանի օրգանիզմ, լինի դա լինի բույս, կենդանի թե մարդու, կերակուր է պահանջում: Եթե մենք կյանքը զրկենք կերակուրից, այն կտկարանա: Երբ մենք ծոմ ենք պահում, մարմնին զրկում ենք կերակուրից, այն սկսում է տկարանալ, ու երբ սկսում ենք կարդալ ու աղոթել, այսինքն՝ կերակրում ենք հոգին, սկսում է կենաց ջրի գետը հոսել: Այդ դեպքում, երբ «գետը հոսում է», պետք չէ խնդրել, որ բժշկի, քանի որ «.....գետին ամեն զացած տեղը բժշկութիւն կըլլայ» (Եզ.47:9): Ծոմն արթնացնում է մարդու հոգին Աստծուն ծառայելու համար: Երբ ծոմի միջոցով մեր անձը խոնարհեցնում ենք, հին մարդն ստանում է մահացու հարված, այդ ժամանակ Աստծու Հոգու գետն սկսում է հոսել:

Սուրբ Հոգով լցվելու արգելքը մեր անձն է, մեր հին մարդը: Հին մարդուն զրկելով կերակուրից՝ ծոմի միջոցով խոնարհեցնում ենք մեր անձը, այսինքն՝ վերացնում ենք արգելքը կենաց գետի ճանապարհից, և նա սկսում է հոսել: Ուշադրություն դարձնենք Եսայի 58:8-ի «այն ատեն» խոսքին: «Այն ատեն» նշանակում է ինչ-որ բանից հետո, ուրեմն ինչի՞ց հետո: Պատասխան՝ 6-7 խոսքից հետո, այսինքն՝ անիրավության կապերը քանդելուց, լուծի կապերը թուլացնելուց.... հետո:

Ի՞նչ է նշանակում «քո լույսը արշալույսի պես պիտի ծագի»: Երբ մենք սովածին կերակրում ենք, կարոտյալի մերկությունը ծածկում ենք, մարդիկ տեսնում են մեր լույսը ու փառավորում են Աստծուն, որ երկնքում է: «Կյանքը մարդոց լույսն էր» (Հովհ.1:4): Երբ մենք ստանում ենք Սուրբ Հոգին, ստանում ենք «Կյանքի հոգին», և այդ հոգին է, որ եկեղեցին դարձնում է աշխարհի լույսը: «Այնպես թող լուսավորի ձեր լույսը

մարդոց առջեւ, որ տեսնեն ձեր բարի գործերը եւ փառավորեն ձեր Հայրը՝ որ երկինքն է» (Մաթ.5:16): Որպեսզի թույլ տանք լույսը լուսավորի, պետք է մարմնին հասցնենք մահացու հարված՝ ծոմի ու աղոթքի միջոցով:

Սիրելիներ, թե հին ու թե նոր ուխտում Աստծու մարդիկ ծոմ են պահել: Մովսեսի օրերից մինչև հիմա հրեաները ծոմ են պահում քալության օրը (Գև.16:29-30):

Աքաաբը Իսրայելի թագավորն էր, բայց նրա պես թագավոր չէր եղել, որ Տիրոջ առջև այդքան չարություն աներ: Երբ Եղիա մարգարեն հանդիպեց Աքաաբին ու նրան իր չարության համար հայտնեց Աստծու դատաստանը՝ «Ահա՛ ես քու վրադ չարիք պիտի բերեմ. քեզ հարվածելով պիտի բնաջնջեմ.....», նա լսեց ու վախեցավ Աստծու դատաստանից: «Երբ Աքաաբ այս խօսքերը լսեց, իր հագուստները պատռեց, մարմնին վրայ քուրձ հագաւ ու ծոմ պահեց. քուրձով կը պառկէր եւ կամաց կը քալէր: Դրանից հետո Տէրը խօսեցաւ Թեզբացի Եղիայի՝ ըսելով. «Կը տեսնե՞ս թէ ի՞նչպէս Աքաաբ իմ առջեւ խոնարհեցաւ: Քանի որ ան իմ առջեւ խոնարհեցաւ, իր օրերուն մէջ այն չարիքը պիտի չբերեմ. իր որդիին օրերը այն չարիքը անոր տան վրայ պիտի բերեմ» (Գ. Թագ.21:27-29):

Եզրասը պետք է գերիների խումբը Բաբելոնից առաջնորդեր դեպի Երուսաղեմ: Չորս ամիս էր տևում դա: Ճանապարհը վտանգավոր էր՝ գողեր, ավազակներ, քշնամիներ և այլն: Նրա հետ էին կանայք, երեխաները, նաև Աստծու տան անոթները: Նա ամաչում է թագավորից զօրագունդ ու ձիավորներ խնդրել ճանապարհին իրենց պաշտպանելու համար, «.....որովհետեւ թագաւորին ըսեր էինք. «Մեր Աստուծոյն ձեռքը բոլոր զինք փնտռողներուն վրայ է՝ բարիքի համար, իսկ իր զօրութիւնն ու բարկութիւնը բոլոր զինք լքողներուն դէմ են»: Եզրասը կանգնած էր ընտրության առաջ: Նա թագավորից պահապան զինվորներ չխնդրեց, այլ հայտարարեց ծոմապահություն՝ Աստծու առջև խոնարհվելու, երեխաների ու իրենց հաջող ճամփորդության համար: Աստված օրհնեց նրանց ճանապարհը, և նրանք հաջողությամբ հասան Երուսաղեմ:

Սիրելիներ, մենք նույնպես ճամփորդության մեջ ենք դեպի երկնային Երուսաղեմ: Մեր ճանապարհը նույնպես լի է վտանգներով, ուստի եկե՛ք մենք էլ Եզրասի նման ծոմ պահենք, խոնարհվենք Աստծու առջև, հաջող ճամփորդություն խնդրենք Նոր Երուսաղեմ հասնելու համար:

Սիրելիներ, եկե՛ք ծոմապահությունը դարձնենք պրակտիկ կյանքի ձև:

ԴՈՒ ԿԱՐՈՂ ԵՍ ԸՆՏՐԵԼ

Բ Օրինաց 27 գլխում Մովսեսը Իսրայելին պատվիրել էր Քանանի երկիր մտնելուց հետո իրար կից Գեբաղ և Գարիզին լեռների վրա գոհ մատուցել (Բ Օրինաց 27:15-26): Դրանից հետո Գարիզին լեռան վրա պետք է կանգնեին վեց ցեղերը և լսեին այն տասներկու մեղքերի մասին, որոնք բերում էին Աստծու անեծքը: Նրանք պետք է «ամեն» ասեին: Այդ խոսքերից մեկը հորը կամ մորն անարգելու մասին էր. «Անիծեալ ըլլայ ան՝ որ իր հորը կամ մորը դեմ հայհոյութիւն կ'ընէ. և բոլոր ժողովուրդը Ամէն պիտի ըսէ»:

Գեբաղ լեռան վրա կանգնած մյուս վեց ցեղերը պետք է «ամեն» ասեին Աստծու տված օրհնությունների: Այս ձևով Իսրայելը պետք է կանգներ իրար հակառակ ընտրությունների առջև. օրհնություն՝ հնազանդության համար, և անեծք՝ անհնազանդության համար: Այս երկուսից բացի չկար մի երրորդ տարբերակ և այլընտրանք:

Այս երկու ընտրությունները հավասար գործությամբ գործում են Աստծու հետ ուխտի մեջ մտնող ամեն անհատի կյանքում: Այս անեծքներից մեկի՝ «ծնողներին չպատվելու անեծքի» մասին եմ ուզում խոսել: Այս մասին շեշտված է նաև Եփես.6:1-3 խոսքում. «Պատուէ հայրդ ու մայրդ (որ առաջին պատուիրանքն է խոստմունքով), որպէս զի բարիք ըլլայ քեզի, ու երկար ապրիս երկրի վրայ»: Այս խոսքը հաստատում է նաև տասը պատվիրաններից 5-րդը:

Շատ մարդիկ, այդ թվում նաև քրիստոնյաները, տեղյակ չեն, որ ծնողներին անարգելով՝ իրենց վրա են բերում Աստծու անեծքը: Պողոս առաքյալը նշում է, որ նախորդ չորս պատվիրանները պահելու հետ կապված խոստում չկա, բայց ծնողների վերաբերյալ 5-րդ պատվիրանում Աստված խոստում է ավելացրել. «որ քեզ համար լավ լինի»: Ծնողներիդ կարող ես պատվել՝ նույնիսկ որոշ հարցերում չհամաձայնելով նրանց հետ, բայց պահպանելով հարգալից վերաբերմունք, որովհետև ծնողներին հարգել՝ նշանակում է հարգել Նրան, Ով տվել է այս պատվիրանը, այսինքն՝ Աստծուն: Ես համոզված եմ, որ ծնողների հանդեպ ճիշտ վե-

րաբերմունքը ցանկացած անձի կյանքում կարևոր նախապայման է Աստծու օրհնության համար: Դու կարող ես լինել եռանդուն քրիստոնյա, եկեղեցում ակտիվ ծառայություն անել, բայց եթե չհարգես ծնողներիդ, քո կյանքում չի լինի Աստծու օրհնությունն ու հաճությունը:

Մի մարդ ողջ կյանքում չարությամբ էր լցված եղել իր հոր նկատմամբ, չնայած հայրն էլ արդեն մահացել էր: Երբ նա հասկացավ Աստծու այս անեծքի կատարված լինելը իր կյանքում, հարյուրավոր մղոններ ճանապարհ կտրեց հոր գերեզմանին հասնելու համար, որտեղ ծնկելով խորը գոջաց ու ապաշխարեց՝ բացելով իր սիրտը Աստծու առջև: Ծնկներից վեր չկացավ, մինչև չհամոզվեց, որ իր մեղքը ներված է ու չազատվեց դրա չար ազդեցությունից: Այդ պահից ի վեր նրա կյանքի ողջ ընթացքը փոխվեց անեծքից դեպի օրհնություն:

Մյուս անեծքը, որի մասին արժե խոսել, սա է. «Անիծյալ լինի նա, ով անմեղ մարդ սպանելու համար

կաշառք է վերցնում»: Ո՞վ կարող է ավելի անմեղ ու անպաշտպան լինել, քան մոր արգանդում եղող փոքրիկը: Աբորտը բորբոքում է Աստծու անեծքը: Տարօրինակ է, որ այն մարդը, որը երբևէ չի մտածել երեխաների վրա ձեռք բարձրացնելու կամ նրանց վրա բռնություն գործելու մասին, ոչ մի գուր ու կարեկցանք չի զգում մոր արգանդում գտնվող երեխայի նկատմամբ:

«Երեխա» բառը փոխարինելով «սաղմ» բառով՝ փորձում են մթազնել մարդկանց և առավել ևս մայրերի գիտակցությունը: Բայց տերմինների փոփոխությամբ չի փոխվում նման արարքի իրական բնույթը: Աստված դա համարում է մարդասպանություն և համապատասխան վերաբերմունք է ցուցաբերում այդ արարքի հանդեպ: Այդ վերաբերմունքը անեծքն է, որը գալու է այդ սպանությանը մասնակիցների կյանքում: Այսօր աշխարհում միլիոնավոր կյանքեր քայքայվում են այս արարքի պատճառով եկած անեծքից:

Սիրելի՛ ընթերցող, դու այսօր կարող ես ընտրություն կատարել, քանզի Աստծու Խոսքն ասում է. «Այսօր երկինքն ու երկիրը վկայ կը բռնեն ձեզի, որ կեանքը ու մահը, օրհնութիւնը ու անեծքը ձեր առջև դրի. ուրեմն կեանքը ընտրե՛ որպէս զի ապրիս դուն և քու սերունդդ» (Բ օրինաց 30:19):

ԿՐԱԿՆ ԱՆԳԱՄ Ի ԶՈՐՈՒ ՉԵՂԱՎ ՀԱՆԳՑՆԵԼՈՒ ԱՅՂ ՀԱՎԱՏՔԸ

Յան Հուսը չեխական Ռեֆորմացիայի գաղափարախոսն էր: 1415թ. հուլիսի 6-ին նրան որպես «հերետիկոսի» այրեցին կրակի վրա՝ իր բոլոր աշխատանքների հետ միասին:

Յան Հուսն, իր կարծիքով, տարբերվում էր կաթոլիկ եկեղեցու պաշտոնական քաղաքականությունից: Նա համարում էր, որ չի կարելի վճար վերցնել եկեղեցական խորհուրդների կատարման դիմաց և վաճառել եկեղեցական պաշտոնները, ինչպես նաև չի կարելի կուրորեն հնազանդվել եկեղեցուն, այլ պետք է ինքնուրույն մտածել՝ կիրառելով Սուրբ Գրքի խոսքերը. «Եթե կույրը կույրին առաջնորդի, երկուսն էլ փոսը կընկնեն»:

Այն իշխանությունը, որը խախտում է Աստծու պատվիրանները, չի կարող ճանաչված լինել Նրա կողմից, սեփականությունը պետք է պատկանի արդարներին, իսկ անարդար հարուստը գող է: Ամեն քրիստոնյա պետք է փնտրի ճշմարտությունը՝ անգամ վտանգելով սեփական բարեկեցությունը, խաղաղությունն ու կյանքը:

Իր ուսմունքը տարածելու համար Հուսն օգտագործում է ոչ միայն ամբիոնը: Նա նաև հրամայում է նկարել խրատական սյուժեներով նկարներ Բեքդեհեմյան մատուռի պատերին, մի քանի երգեր է գրում, որոնք դառնում են ժողովրդական: Նա նաև իրականացնում է չեխական ուղղագրության ռեֆորմներ, ինչը գրքերը ավելի հասկանալի է դարձնում հասարակ ժողովրդի համար:

1409թ. Հռոմի Պապը կոնդակ հրապարակեց Հուսի դեմ, որը Պրահայի

արքեպիսկոպոսին հնարավորություն տվեց նրա դեմ պատժիչ միջոցներ կիրառելու:

Հուսի քարոզները արգելվեցին, նրա բոլոր կասկածելի գրքերը հավաքագրվեցին ու այրվեցին: Այնուամենայնիվ, Չեխիայի իշխանությունները աջակցեցին Հուսին, և նրա ազդեցությունը շարունակում էր մեծանալ: Նույն տարվա աշնանը արգելվում են նրա քարոզները մասնավոր մատուռներում: Հուսը հրաժարվում է ի կատար ածել հրամանը:

1411թ. Պրահայի արքեպիսկոպոս Ջրինեկ Չայիցը Հուսին հրապարակավ մեղադրում է հերետիկոսության մեջ: 1414թ. նոյեմբերին ռեֆորմատորը ձերբակալվում է և կանգնում եկեղեցական դատավորի առջև, իսկ 1415թ.-ի հուլիսի 6-ին, ըստ դատավճռի, այրվում: Չեխական ռեֆորմացիան այդպես էլ չի իրականանում:

Համարվում է, որ Հուսի վերջին խոսքերից է եղել հետևյալը. «100 տարի անց Աստված մի մարդու կբարձրացնի, որի բարենորոգման կոչերը հնարավոր չի լինի անտեսել»: Խոսքը, ըստ երևույթին, Մարտին Լյութերի մասին է եղել:

Այդպիսին էր Յան Հուսի հավատքը. դա հավատք էր, որ կրակն անգամ ի գորու չեղավ հանգցնել: Մինչ օրս նա հիշվում ու հարգվում է իր ժողովրդի կողմից՝ որպես մարգարե և նահատակ:

ՄԻ ԿՅԱՆՔԻ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆ

Կարդալով Ի. Ե. Վորոնսկի կյանքի պատմությունը՝ տեսնում ենք ուշագրավ պատկերներ՝ ապաշխարություն, գաղթ դեպի Ամերիկա, վերադարձ Օդեսա, «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» առաջին եկեղեցու բացումը ԽՍՀՄ-ի տարածքում, համակենտրոնացման ճամբար, տառապալից մահ...

Ի՞նչն էր այն ժամանակ մարդկանց դրդում այդպիսի մեծ հավատք ունենալու և ծառայելու Աստծուն՝ չնայած արգելքներին, բանտերին ու ծաղրանքներին: Գուցե նրանք գիտեին մի բան, որը մենք այսօր չգիտե՞նք:

Նիկիտա Պետրովիչ Չերկասովը Զրիստոսին ընդունել է 1907թ Տաշքենդի մկրտական եկեղեցում, զինվորական ծառայության ժամանակ: Ապաշխարությունից հետո Չերկասովն սկսում է ամենուր քարոզել իր «նոր հավատքը»: Երբ իշխանություններն իմանում են, որ նա դարձել է մկրտական, նրան բանտ են նստեցնում: Եվ մի օր, մեկուսացած, նա երկնքից լսում է հստակ ձայն՝ վազիր: Եվ նա որոշում է փախչել...

Պատուհանից դուրս թռչելով՝ գնում է իրեն ծանոթ մկրտականների տուն՝ այնտեղ գիշերելու նպատակով: Ներկաներից մեկը՝ Իվան Եֆիմովիչ Վորոպանը, որոշում է օգնել

նրան և ընկերոջը տալիս է իր անձնագիրը՝ «պ» տառը դարձնելով «ն»: Վորոնսկի դարձած Չերկասովն այդ անձնագրով փախչում է Սիբիր և այդուհետ ամենուր ներկայանում Վորոնսկի ազգանվամբ:

1912թ. նա կնոջ հետ հասնում է Չինաստանի սահմանը ու հասնում Ամերիկա: Սան Ֆրանցիսկո հասնելով՝ Վորոնսկի միանգամից ընդունվում է հոգևոր ակադեմիա: Ավարտելուց հետո նա դառնում է հովիվ Լոս Անջելեսում, հետո՝ Սիեթլում, ապա տեղափոխվում է Նյու Յորք:

Երբ Նյու Յորքում Վորոնսկի աղջիկը ծանոթանում է «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցուց մի աղջկա հետ ու այդ եկեղեցի

Նոյեմբեր, 2017թ., N 10 (94)

այցելելով մկրտվում Սուրբ Հոգով, դա ուժեղ ազդեցություն է թողնում Վորոնասի վրա ու նրան մղում է Աստծուն ավելի շատ որոնելու:

Շուտով Վորոնասը նոր եկեղեցի է հիմնում Մանհեթենում: Նոր շարժումն սկսում է աճել, և մի քանի տարիների ընթացքում բացվում են ռուսալեզու եկեղեցիներ Բոստոնում, Ֆիլադելֆիայում և Ջերսի-Սիթիում: Իվան Եֆիմովիչը տեսնում է, թե որքան մեծ է Աստծու օրհնությունն իր կյանքում, և որքան շատ է Տերն օգտագործում իրեն Ամերիկայում:

Սակայն մի օր նրա կյանքում անսպասելի դեպք է կատարվում: Աղոթքաժողովի ժամանակ Աստված առաջնորդում է նրան վերադառնալ ԽՍՀՄ և այնտեղ ուկրաինացի և ռուս ժողովուրդներին քարոզել Սուրբ Հոգու մկրտության մասին:

Եվ այսպես, 1920թ. հուլիսին Վորոնասների ընտանիքը Նյու Յորքից տեղափոխվում է ԽՍՀՄ: Տեղափոխման ժամանակ որոշ խնդիրների պատճառով նրանք կանգ են առնում Բուլղարիայում և մեկ տարի այնտեղ անցկացնելով՝ կարողանում են 18 եկեղեցի հիմնել:

Վերջիվերջո, 1921թ. օգոստոսին Վորոնասը հասնում է Օդեսա ու անմիջապես անցնում ավետարանչության՝ քարոզելով Սուրբ Հոգու մասին: Շատ արագ կազմակերպվում է Օդեսայի առաջին համայնքը,

նաև սկսվում են ծառայություններ Խորհրդային Միության այլ քաղաքներում:

1921թ. այս տեսակ համայնքներ հայտնվում են Ուկրաինայի բոլոր մարզերում: Հետաքրքրական է նշել, որ Աստծու ներկայությունը հզոր կերպով դրսևորվում է այդ ծառայությունների ժամանակ, և Աստծու Հոգին անկանխատեսելիորեն գործում է:

Ավետարանի քարոզչության սահմաններն ընդլայնելու նպատակով Վորոնասն սկսում է ամսագիր տպագրել՝ «Ավետարանիչ» անունով, որն ամեն անգամ բաշխվում է 3 հազար օրինակով:

Ամեն բան հրաշալի էր ընթանում. 1929թ. Օդեսայի եկեղեցում հաշվվում էր ավելի քան 400 անդամ, ընդհանուր հաշվով բացվել էր ավելի քան 500 եկեղեցի, և ողջ Ուկրաինայում եկեղեցի հաճախողների թիվը հասնում էր քսանհինգ հազարի... Սա ուր տարվա աշխատանքի արդյունք էր...

Սակայն 1930թ. ամեն բան փոխվում է: Իվան Վորոնասն ու նրա կինը՝ Եկատերինան, ձերբակալվում են, մեղադրվում Խորհրդային Միության կարգերի խախտման մեջ ու արստրվում: Սրանից հետո շատ քիչ տեղեկություններ կան, թե ինչ է կատարվել նրանց հետո, բացի մի քանի փաստերից, որոնք տարբեր աղբյուրներից են մեզ հասել:

ՌՈՄԱՆ ՉԱՅԿԱՅԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Անոնք մոլորեցան անապատին մէջ, անջուր ճամբու մէջ. բնակելու քաղաք չգտան: Անօրի ու ծարաւ ըլլալով՝ հոգինին իրենց ներսիդին կը մարէր: Ու Տէրոջը աղաղակեցին իրենց նեղութեանը մէջ, և անիկա փրկեց զանոնք իրենց փառապանքներէն. ու անոնց ուղիղ ճամբու մէջ առաջնորդեց, որպէս զի բնակելու քաղաք երթան:

Սաղմոս 107:4-7

Ես Ռոման Չայկան եմ Ուկրաինայից և Աստծու կամքով եկել եմ ապրելու Հայաստանում:

Ես բառացիորեն փողոցում եմ մեծացել: Մեզ մոտ՝ Ուկրաինայում, եթե դու ապրում ես փողոցում, պետք է օգտագործես թմրանյութեր, ոգելից ըմպելիքներ և պիտի գողանաս, այլապես չես կարող գոյատևել: Ծնողներս աշխատում էին, իսկ ես թողնված էի իմ կամքին: Աստծու սահմանած վարուցանքի օրենքը ոչ ոք չի չեղարկել, և ես սկսեցի հնձել իմ ցանածը՝ ընկա կալանավայր:

Ընդհանուր հաշվով քսան տարի անցկացրել եմ կալանավայրերում:

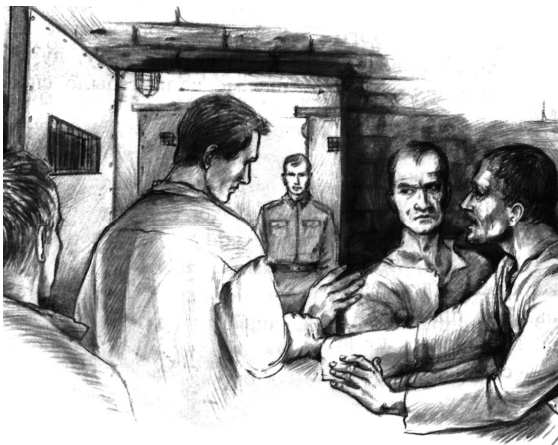

Աստծու ճամփաներն իրոք անբնական են: Մի անգամ կալանավայրի մեր ջոկատ եկան հավատացյալներ: Նրանցից մեկը սաղմոս երգելու թույլտվություն խնդրեց: Մենք մեզ շատ սանձարձակ էինք պահում ու նրանց ծաղրում էինք: Փառք Տիրոջը, որ նրանք խոնարհ եղբայրներ էին... Նրանցից մեկը վերցրեց կիթառն ու սկսեց երգել: Ես չիմացա, թե ինձ հետ ինչ կատարվեց: Իմ ներսի ոգին ինձ դրդում էր մի բան անելու: Ես վեր կացա և դիմեցի նրանցից մեկին. «Եթե դու այդպիսի լավ հավատացյալ ես, քո գլխարկն ինձ տուր»: Եղբայրը մոտեցավ ինձ և ասաց. «Հիսուս Քրիստոսի անունով ես այս գլխարկը նվիրում եմ քեզ»:

Ես այն վերցրի որպես մի հասարակ իր, սակայն վախեցա: Աչքերիցս արցունքներ են հոսում, ես կարմրել եմ... մտածում եմ՝ ի՞նչ գործ ունեմ ես սրանց հետ: Նայում եմ շուրջս և տեսնում, որ իմ ընկերներն էլ

Նոյեմբերի, 2017թ., N 10 (94)

են ինձ դատապարտում. «Էդ ի՞նչ ես անում, մարդիկ բարի նպատակներով եկել են մեզ մոտ, իսկ դու նրանց կողոպտո՞ւմ ես»: Մտածում եմ, թե՛ ե՞րբ պիտի գնան վերջապես: Նրանք, իհարկե, գնացին, սակայն ես գիտեմ, որ նրանք ինձ համար աղոթել էին, որ Աստված ների իմ հանցանքները:

Դրանից հետո ես ութ անգամ նորից դատապարտվել եմ: Բայց ամեն անգամ գտնում էի Նոր Կտակարան և իմ շրջապատից թաքուն կարդում էի: Երբ վերջապես կալանավայրից դուրս եկա, Աստված սկսեց ինձ հետ աշխատանք տանել:

Գիտե՞ք ինչ ծանր բան է առանց Աստծու ապրելը: Սկզբում ուզում էի կախվել, հետո ուզում էի ինքս ինձ թունավորել... ես չգիտեի ինչ անել: Գնացի գնեցի տարբեր սրբապատկերներ, դրեցի տան բոլոր անկյուններում, գնացի ուղղափառ եկեղեցի... ոչինչ չէր օգնում: Եկեղեցում մի քանի մոմ վառեցի ու (ինձ ճիշտ հասկացեք, ես այն ժամանակ այդ-

պիսի աղոթք չէի կարող անել, այդ Սուրբ Հոգին էր իմ շուրթերով խոսում) ասացի. «Տե՛ր, ինձ ոչ թե այս երկրից վերցրու, այլ այս աշխարհից»: Այդ օրվանից ինձ հետ սկսեցին տարօրինակ բաներ կատարվել. տանն ինձ ոչ ոք չէր հասկանում, ուստի կանոնությունում չէին հասկանում, ընկերներս ինձ խելագարի տեղ էին դնում. ես խոսում էի, նրանք ինձանից փախչում էին: Վերջապես ինձ նորից կալանավորեցին: Այդ վիճակից հոգնած՝ որոշել էի երեկոյան գնալ կալանավայրի աղբանոցում կախվել: Մեկ էլ եկավ կալանավայրի հերթապահն ու ասաց, որ երեկոյան ինձ տեղափոխում են: Ես այնքան ընկճված էի, որ ոչ ոքի հետ չէի խոսում: Սակայն երբ ինձ տանում էին, մեկն ինձ մեկնեց Աստվածաշունչ՝ ասելով. «Ռո՛մա, վերցրո՛ւ, սա քեզ պետք կգա»: Ես չմերժեցի նրան. եթե պետք է՝ թող լինի:

Հարազատներս, մի ամբողջ տարի ես անընդհատ կարդում էի Աստվածաշունչ: Կարդացի մինչև Գործք առաքելոց 17:30. «Արդ Աստուած տգիտութեան ատենները անտես ընելով՝ հիմա ամեն տեղ կը պատուիրէ բոլոր մարդոց որ ապաշխարեն»: Երբ սա կարդացի, գնացի աղանդավորների (իմ պատկերացմամբ) մոտ: Սակայն մինչ գնալս Տիրոջն աղոթեցի և ասացի. «Տե՛ր, ների՛ր ինձ, որ գնում եմ նրանց մոտ,

բայց այս մի անգամ կգնամ, կապաշխարեմ ու էլ չեմ գնա»։ Գնացի... Ազատության մեջ եղող եղբայրներ էին եկել։ Ես կյանքում առաջին անգամ քարոզ եմ լսում, հոգևոր երգեր... ներսս խաղաղությամբ է լցվել, ինձ այնքան լավ եմ զգում։ Վերջում եղբայրները հարցրին. «Ո՞վ է ուզում ապաշխարել»։ Դիմացի նստածներից մեկն ասաց. «Ես եմ ուզում»։ Ես մտածեցի, որ ուշացա (ես այն ժամանակ կարծում էի, թե ապաշխարել կարող է միայն մեկը)։ Մտածեցի՝ կգամ հաջորդ կիրակի և առաջինը ես կասեմ։ Հաջորդ կիրակի նորից նույնը. հարցնում են ով է ուզում, առջևում մի աղբբեջանցի է նստած, որ նույնիսկ ռուսերեն խոսել չգիտի, ասում է՝ ես։ Ու այդ ժամանակ մի սառը, անդուր ձայն ներսիցս ասում է. «Դու տեսնո՞ւմ ես ով է ապաշխարում։ Դու Աստծուն պետք չես։ Գնա այստեղից, ընկերներդ թմրանյութ ունեն, գնա նրանց մոտ»։ Բայց ես հաստատ էի որոշել ապաշխարել, մտածեցի՝ չէ, ես հաջորդ շաբաթ կգամ։ Հաջորդ շաբաթ եկա, նորից նույնը. ամեն ինչ լավ է, միայն վերջում ապաշխարելու առաջարկ չեղավ։ Ես վեր կացա, ասացի. «Եղբայրներ, մի՛ գնացեք, ես ուզում եմ ապաշխարել»։ Ես կանգնեցի բոլորի առջև, զղջման աղոթք բերեցի և լսեցի, թե ինչպես

կարծես մի քար ընկներ (մինչև հիմա այդ ձայնն ականջներումս է)։ Մի այնպիսի թեթևություն զգացի... Ջրով մկրտվեցի, Աստված ինձ Իր Սուրբ Հոգով մկրտեց և վերջ, փառք Տիրոջը։ Աստված սկսեց ինձ օգտագործել։

Կալանավայրում կալանավորների կեսը թոքախտով հիվանդներ էին։ Մենք գնում վկայում էինք նրանց Աստծու Խոսքը։ Նրանցից շատերն ընդունում էին Խոսքն ու ննջում։

Կալանավայրի պետը մի օր մոտեցավ ինձ ու ասաց. «Ռոմա՛, քեզ օրինակելի վարքի համար վաղաժամկետ ազատ ենք արձակում»։ Ես այնքան ուրախ էի, որ երբ եղբայրները եկան, նրանց իմ ուրախ լուրը հայտնեցի։ Իսկ նրանք ուրախանալու փոխարեն տրտմեցին. «Լսի՛ր, Ռոմա, կալանավայրում եկեղեցու անդամներից միայն դու ես մնացել (այդ ժամանակ կալանավայրում գործում էր մոտ երեսուն հոգանոց խումբ), գուցե մնա՞ս»։ Մտածեցի, որ իմ անօրինությունների համար քսան տարի անցկացրել եմ բանտերում, ինչո՞ւ Հիսուսի համար հինգ ամիս չմնամ բանտում։ Այդ ամիսների ընթացքում Աստված այնպես օրհնեց, որ կալանավայրի աղոթասենյակը նորոգեցինք, համայնքը մեծացավ, մասնակիցներից միայն ես տուն վերադարձա։

Շարունակելի

Նոյեմբեր, 2017թ., N 10 (94)

ԶԱՐՄԱՆԱԼԻ ԴԵՊԵ

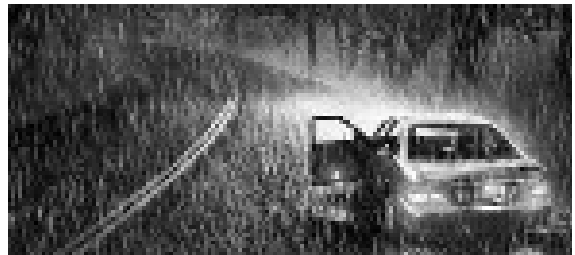
*Նա իր տուն ընդունեց մինչև վերջին թելը թրջված
մարդուն՝ չիմանալով, թե ով է նա:*

ԲԺՀԿ Մարկը ուռուցքաբանության ոլորտում շատ հայտնի դեմք էր: Մի օր նա պատրաստվում էր մեկնել այլ քաղաք՝ մասնակցելու մի գիտաժողովի, որի շրջանակներում իրեն պետք է մրցանակ հանձնվեր ուռուցքաբանության ասպարեզում մեծ հաջողությունների հասնելու համար:

Նա շատ հուզված էր, քանի որ այդ գիտաժողովում պետք է գնահատվեր ողջ կյանքի ընթացքում իր կատարած աշխատանքը: Սակայն թռիչքից երկու ժամ անց ինքնաթիռը, որում գտնվում էր ԲԺՀԿ, ինչ-որ տեխնիկական անսարքությունների պատճառով հարկադրված վայրէջք կատարեց մոտակա օդանավակայանում:

ԲԺՀԿ վախենում էր չհասնել: Այդ պատճառով մի մեքենա վարձեց, որպեսզի ինքնուրույն հասնի այնտեղ: Սակայն նա դեռ նոր էր ճամփա դուրս եկել, երբ եղանակը փոխվեց: Մկավեց մի ուժգին փոթորիկ: Տեղատարափ անձրևի պատճառով նա սխալ տեղից թեքվեց ու կորցրեց ճանապարհը: ԲԺՀԿ շատ հոգնած էր ու սոված, այդ պատճառով որոշեց ին-որ տեղ կանգնել: Մի որոշ ժամանակ անց նրա ճանապարհին

հայտնվեց մի փոքրիկ հին տուն: Հուսահատված՝ նա դուրս եկավ մեքենայից և բակեց այդ տան դուռը:

Դուռը բացեց մի երիտասարդ կին: ԲԺՀԿ բացատրեց իր վիճակն ու թույլտվություն խնդրեց օգտվելու հեռախոսից: Կինն ասաց, որ ինքը հեռախոս չունի, սակայն հյուրը կարող է իր տանն սպասել մինչև փոթորիկի հանդարտվելը:

Սոված, թրջված ու հոգնած ԲԺՀԿ ընդունեց անկեղծ հրավերն ու ներս մտավ: Կինը նրան ուտելու բան ու տաք թեյ հյուրասիրեց: Հետո առաջարկեց միանալ իր աղոթքին: Սակայն ԲԺՀԿ հրաժարվեց.

- Ես միայն աշխատասիրությանն եմ հավատում:

Նա խմում էր տաք թեյն ու հետևում կիսամութ սենյակում, երեսալսյի մահճակալի մոտ աղոթող կնոջը: Նա հասկանում էր, որ կինն ինչ-որ օգնության կարիք ունի: Ուստի երբ նա ավարտեց իր աղոթքը, հարցրեց.

- Դուք հատկապես ի՞նչ եք խնդ-

րում Աստծուց և արդյո՞ք կարծում եք, որ Նա լսում է ձեզ և կպատասխանի:

Հետո հարցրեց մահճակալում պառկած երեխայի մասին: Կինը թախծոտ ժպտաց և ասաց, որ մահճակալի մեջ պառկած է իր որդին, որը տառապում է քաղցկեղի մի եզակի տեսակից: Մարկ Մ. անունով մի բժիշկ կա, որը կարող է նրան բուժել:

- Սակայն ես գումար չունեմ, որ դիմեմ այդ բժշկին, հետո՝ նա ուրիշ քաղաքում է ապրում: Մինչ այսօր Աստված իմ աղոթքներին չի պատասխանել, սակայն ես գիտեմ, որ Նա ինձ կօգնի, և ոչինչ չի կարող

սասանել իմ հավատքը:

Կատարվածից ապշած ու զարմացած բժիշկը կորցրել էր խոսելու կարողությունը, նա միայն լուռ արտասվում էր: Վերջապես նա շշնջաց

- Աստված իսկապես մեծ է,- և հիշեց այդ ամբողջ օրվա ընթացքում իր հետ կատարվածը... Եվ այդ ամենն Աստված էր արել, որով ոչ միայն պատասխանել էր այդ կնոջ աղոթքներին, այլ նաև իրեն հնարավորություն էր տվել դուրս գալու նյութական աշխարհից և օգնելու խեղճ ու կարիքավոր մարդկանց, որոնք աղոթքից բացի ոչինչ չունեն:

«Նաշի դնի» շաբաթաթերթ

Գերմանացիներն ահավոր դաժանություն էին անում իրենց գրաված երկրում: Նրանք հատկապես ատում էին հրեաներին, որոնց անգթաբար սպանում էին. նույնիսկ ծծկեր երեխաներին չէին խնայում: Մի անգամ գերմանացիները գյուղ են բերում մի խումբ հրեա պատանիների, փակում են նրանց մի մեծ ցախատան մեջ ու մուտքի մոտ զինված պահակ կանգնեցնում: Գյուղացի երեխաները ցախատան մյուս կողմից սկսում են փորել և այնտեղից բոլոր հրեա երեխաներին դուրս են բերում: Վերջիններս փախչում են, թակում աստվածավախ մի քրիստոնյա քույրիկի դուռը և ապաստան խնդրում: Զույրը գիտակցում է վտանգը և միաժամանակ Աստծու առջև պատաս-

խանատվությունը այդ անօգնական երեխաների կյանքի համար:

Գերմանացիներն արդեն սկսել էին փնտրել փախած երեխաներին: Քրոջն Աստծու խորհուրդն էր պետք, թե ինչպես վարվի: Նա վերցնում է Աստվածաշունչը և աղոթում Աստծուն. «Աստված իմ, այս պատասխանատու պահին տուր ինձ խորհուրդ և Բո Գրքից, թե ինչպես վարվեմ Բո ժողովրդի երեխաների հետ»: Նա բացում է Աստվածաշունչը և կարդում Առակաց 24:11-ը. «Ազատե՛ զանոնք, որ մեռցուելու կը տարուին ու սպանուելու վրայ եղողները ազատելէն ետ մի կենար»: Զույրը թաքցնում է երեխաներին, իսկ Աստված պահպանում և օրհնում է քրոջը:

«Слово Христианина» ամսագրից

Նոյեմբեր, 2017թ., N 10 (94)

ԹՇՆԱՄՈՒ ԴԱՆԱԿԻ ՏԱԿ

Իմ ծնողների՝ Իվանի և Նյու-
ռայի ընտանիքում ես չորրորդ
զավակն էի, ինձնից հետո երկուսն էլ
ծնվեցին: Ինչքան հոգս կար մեր
բազմազավակ ընտանիքում: Հայրս
սևագործ բանվոր էր, աշխատում էր
շինարարության վրա, մայրս տնա-
յին տնտեսուհի էր:

Մենք ապրում էինք մի մեծ և
գեղեցիկ տան բաղնիքում (հեղափո-
խությունից առաջ այդ տունը պատ-
կանել էր մի հարուստ ընտանիքի,
իսկ այդ ժամանակ բոլշևիկներն այդ-
տեղ տեղավորել էին բազում ընտա-
նիքներ՝ յուրաքանչյուրին հատկաց-
նելով մեկական սենյակ):

Հայրս ոսկի ձեռքեր ուներ. նա
այդ փոքր բաղնիքում հարմարու-
թյուններ էր ստեղծել մեր ընտանիքի
գոյության համար:

Ստալինի օրոք դժվար էր մարդ-
կանց կյանքը, հատկապես քրիստոն-
յա ընտանիքների դեպքում: 1941
թիվն էր... եկեղեցիները փակվում
էին, իսկ հավատացյալներին կա՛մ
գնդակահարում էին, կա՛մ աքսորում:

Ծնողներս անկեղծ ու նվիրված
հավատացյալներ էին և մեզ էլ այդ
հոգով էին դաստիարակում: Այդ մեծ
տնից երբեմն որոշ ընտանիքներ
հեռանում էին, ուրիշները՝ գալիս:

Մի օր այդ տանը մոր բնակիչներ
հայտնվեցին: Ընտանիքի հայրը

դատախազ էր: Նա որոշ ժամանակ
ուշադիր հետևում էր տան բնակիչ-
ներին:

Մի օր էլ, երբ մենք՝ երեխաներս,
արդեն քնել էինք, դուռն ուժգին
թակում են.

- Բացե՛ք:

Ծնողներս զարհուրում են:

- Այդ իմ ետևից են եկել,- ասում է
հայրս:

Եվ իսկապես, դռան առջև կանգ-
նած են լինում Պետանվտանգության
աշխատակիցները: Մենյակը տակ-
նույրա են անում և իրենց հետ են
տանում ողջ հոգևոր գրականու-
թյունը:

- Հետևի՛ր մեզ,- հրամայում են հորս:

- Կարելի՞ է մի վերջին անգամ ա-
ղոթել,- խնդրում է Նա:

Գլխի շարժումով նրանք համա-
ձայնության նշան են տալիս:

Հայրս ծնկի է գալիս. «Հա՛յր երկ-
նային, հանձնում եմ Քո խնամակա-
լությանը ընտանիքս՝ իմ սիրելի կին
Նյուռային, զավակներին (հերթով

թվարկում է մեր բոլորի անունները): Քո ձեռքերում թող լինեն ոչ միայն նրանք, այլ նաև այն հաջորդ սերունդը, որ նրանցից պիտի ծնվի: Թող նրանք բոլորը Քո օրհնյալ զավակները լինեն»:

Հայրս ոտքի է կանգնում, համբուրում քնած երեխաներին ու զինվորների ուղեկցությամբ տնից դուրս գալիս: Նա այդ ժամանակ քառասուն տարեկան էր:

Որոշ ժամանակ անց սկսվեց Հայրենական մեծ պատերազմը: Մայկուպ քաղաքի բոլոր տղամարդկանց շտապ գորակոչեցին: Քաղաքում մնացել էին միայն կանայք ու երեխաները: Իշխանություններն աշխատում էին քաղաքի կենտրոնի բնակիչներին շտապ էվակուացնել, սակայն շատ քիչ ժամանակ էր մնացել: Մայրս հավաքեց մեզ բոլորիս, մտանք մեր փոքրիկ սենյակն ու սկսեցինք աղոթել Տիրոջը:

- Տեր, ինչպե՞ս վարվենք, մնա՞նք մեր տեղում, թե՞ տեղափոխվենք: Պատասխանի՛ր մեզ, խնդրում ենք:

Պատասխանն իրեն սպասել չտվեց. «Մնացե՛ք ձեր տեղում»:

Իսկապես, Աստծու ողորմությունն անսահման է: Հետո միայն մենք իմացանք, որ նրանք, ովքեր էվակուացվել էին, ընկել էին ռմբակոծության տակ և մահացել էին:

Քաղաք մտան գերմանացիներն ու տեղավորվեցին այն տանը, որում ապրում էինք մենք: Տան բաց պատշգամբում գերմանացիները սեղան և աթոռներ դրեցին ու երեկոներն այնտեղ էին ճաշում: Մեծ քույրերս վախենում էին գերմանացիների աչքին ընկնել, սակայն մենք, որ փոքր էինք, օգտվում էինք նրանց հյուրասիրությունից և տուն էինք բերում սեղանին մնացած սնունդը: Մայրս երբեմն դռան ետևում թողած սննդի փաթեթներ էր գտնում... բայց միևնույնն է, մեծ ընտանիք էինք, սոված ժամանակներ էին...

Մեր տան կողքին մի մեծ փակ տարածք կար, որը գերմանացիները դարձրին պահեստ: Երեխաները հաճախ էին ցակապատից այն կողմ անցնում ինչ-որ բան գտնելու համար: Ինչքան էլ գերմանացիները նրանց քշում էին, մեկ է, նրանք շարունակում էին այդ անել:

Երբ գերմանացիներն իմացան, որ արդեն պետք է քաղաքը թողնեն, սկսեցին աստիճանաբար այրել

պահեստում եղած այն ամենը, ինչն իրենց հետ տանել չէին կարող: Մենք՝ երեխաներս, հաճախ նստում էինք ցանկապատի վրա ու նայում, թե ինչպես է կրակը այրվում, իսկ հետո իջնում էինք և կրակից ազատված ինչ-որ բաներ գտնում, լցնում գրպաններս ու դուրս գալիս: Մի օր տեսա մի երկաթե կանաչ գունդ՝ ինչ-որ օղակով: Օղակը պտտեցի ու գունդը բացեցի, լեզվով միջի պարունակության համը տեսա, նորից փակեցի, դրեցի գրպանս ու դուրս եկա: Մուտքի մոտ կանգնած գերմանացին ստուգում էր դուրս եկող երեխաների գրպանները: Երբ հերթը հասավ ինձ և իմ գրպանից հանեցի այդ գունդը, նրա դեմքի գույնը փոխվեց, սարսափից աչքերը կլորացան... Նա արագ ձեռքիցս խլեց այն ու շարտեց մեզանից հեռու մի տարածք: Քիչ անց լսվեց պայթյունի ձայնը:

Գերմանացին ապշած մոտեցավ ինձ և ձեռք ու ոտքով հարցրեց, թե ես ի՞նչ էի անում այդ գնդի հետ: Ես նույնպես ժեստերով ցույց տվեցի, թե ինչպես բացեցի, համտեսեցի, փակեցի ու հետո հանդիպեցի իրեն: Նա ուշադիր նայեց ինձ, ապա մատով դեպի երկինք ցույց տալով ասաց. «Աստված է քեզ պահել»: Դա իսկապես հրաշք էր, որը ոչ մի տրամաբանության չի ենթարկվում:

Այդ տանն էր ապրում նաև քաղաքի հոսպիտալի վիրաբույժը:

Նա սիրում էր մեզ և երբեմն շոկոլադե էր հյուրասիրում: Այդ ժամանակ ես տասներկու տարեկան էի: Դեռ մանկուց ձախ ունքիս վերևում ինչ-որ գոյացություն ունեի, որը սովետական բժիշկները բացել էին, հետո փակել ու այնքան անփույթ կարել, որ ես ստիպված էի մազերս առաջ բերել ու կտրել, որպեսզի ծածկվի այդ տգեղությունը: Մի օր այդ վիրաբույժը կանչեց իր մոտ մորս ու ավագ քրոջս, որն արդեն բավական հասկանում էր գերմաներեն ու առաջարկեց հեռացնել այդ ուռուցքը: Մայրս սկզբում համաձայնեց, բայց երբ բժիշկը ձեռքս բռնած անհետացել էի հոսպիտալի պարսպից ներս, խուճապի էր մատնվել: Մի փոքր ժամանակ անց գերմանացի բժիշկն ինձ ողջ և առողջ հանձնեց մորս: Նրանց մեր քաղաքից արդեն տեղահանում էին: Մի օր նա արագ մտավ մեր սենյակ և հասկացրեց, որ ուզում է կարերը քանդել: Նա մինչև վերջ կատարեց իր պարտքը, և ես մինչև հիմա ընդամենը մի փոքր սպի ունեմ ունքիս վերևում:

Հորս աղոթքն առ Աստված մեզ պահեց այդ պայմաններում էլ, անաստված սովետական տարիներին էլ: Եվ, ինչպես հայրս էր խնդրել, ոչ միայն մենք մնացինք հավատարիմ մեր Աստծուն, այլ նաև մեր սերունդը:

*Անգելինա Ասեկա, Փենսիլվանիա
«Նաշի Դնի», p. 2341*

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Ապրիլի 1-ին սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք համապարհ Իրեն ու փրկություն ունենաք:

Այդ մասին համահունչ 3.16-ում կարդում ենք.

«Որովհետև Ապրիլի 1-ին սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն ցավեց, որ ով Նրան համարա չկորցի, այլ համարեց նրան կրակով ունենալ»:

Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Ապրիլին և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Աղինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Մահալյան Վարդան
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արուսյան	094-34-75-91	Ջաբարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավիթյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38,	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ազատավան)	098-46-12-61	Թովստյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարդուհան
Դիլիջան	093-18-77-33	Մահալյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արգուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միկ
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարարաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միկ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուրխատյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ՇՎԱՐԱԾ ԵՍ

Զգուշացէք, շրջայ որ մէկը չեզ գերի վարէ փիլիսոփայութիւնով ու փուն խարէութիւնով, որ մարդոց սասնութեան պէս է ու աշխարհի սկզբունքներուն պէս է, և ոչ թէ Քրիստոսի վարդապետութեանը պէս:

Կողոսացիս 2:8

Արդ Յիսուս նորէն խօսեցաւ անոնց ու ըսաւ, Ես եմ աշխարհի լոյսը, ան որ իմ երևէս կու գայ, խաւարի մէջ պիտի չքալէ, հապա կենաց լոյսը պիտի ունենայ:

Հովհաննու 8:12

Ու երբ աջ կողմը կամ չափ կողմը խտրորելու ըլլաւ, քու ականջներդ երեսէդ խօսք մը պիտի լսեն, որ կ'ըսէ, ասիկա է ճամբան, ասոր մէջ քալեցէք:

Եսայա 30:21

Վասն զի Աստուած խտրութեան Աստուած չէ, հապա խաղաղութեան, ինչպէս սուրբերուն քոյր եկեղեցիներուն մէջ:

Ա Կորնթացիս 14:33

Վասն զի իմաստութիւնը Տէրը կու տայ, գիտութիւնը ու հանճարը անոր քերնէն են:

Առակաց 2:6

Քանզի զօրաց Եհովա Տէրը քոյր երկրին մէջ նախասահմանեալ աւերումը ի գործ պիտի դնէ: Անոր համար զօրաց Եհովա Տէրը այսպէս կ'ըսէ, ով Սիոնի մէջ քնակող ժողովուրդս, ասորեաբանցիէն մի՛ վախնար, անիկա քեզ զառազանով պիտի զարնէ, եւ իր ցուպը քու վրադ պիտի վերցնէ Եգիպտացոց կերպովը:

Երեմիա 10:23-24

Քեզի պիտի սորվեցնեն, ու երթալու ճամբադ պիտի ցուցնեն քեզի, քեզ պիտի խրաւրեն, իմ աչքս քու վրադ պիտի ըլլայ:

Սաղմոս 32:8

«Անարգեցիւր այն ամէնը որոնք քու կանոններէդ խտրորեցան, քանզի անոնց նենգութիւնը սուր է:

Սաղմոս 119:118